

Gran i lliure?

Un relat de: [Siara Llach](#)

Va deixar de ser Gran amb la caiguda de l'Imperi que va arribar a ser en altres temps i, malgrat que hi hagi qui s'hi vulgui aferrar, aquella grandesa no tornarà. I gracies! Amb l'avenç de la societat sembla que tendim a cometre els mateixos errors. Quan alguna gran crisi assola el primer món i tomba aquest habitatge tan còmode i segur que ens havíem creat els humans busquen desesperadament algú a qui culpar. Un heroi que s'aixequi de la inseguretat que saqueja poc a poc el que amb tanta cura havien aixecat i els aporti la salvació.

Es molt fàcils en moments de feblesa i desesperació que les paraules buides d'algú que promet tornar-te allò que ha perdut (amb interessos) entrin dolçament a les nostres orelles. Però cal preguntar-nos: on van aquestes promeses?

Imaginem-nos un edifici, subjectat per quatre pilars. És de ciment fort i resistent, dur i espaiós per dins; ofereix al possible comprador una garantia quasi segura d'una vida còmoda i luxosa. Però el que el venedor no explica és què sota la fresca pintura tot és recobert d'esclètxes, què els pilars fa temps que fan figa i què encara s'hi respira l'intens ferum del propietari anterior.

És habitable, és cert, però sense cap garantia de les promeses anteriors. Tard o d'hora l'edifici cedirà, soterrant amb ell tots els qui hagin entrat. El propietari dirà que es poden fer reformes però tu i jo sabem la veritat: més val derruir l'edifici defectuós i, amb l'energia que preteníem invertir en arreglar-lo, aixecar-ne un de nou.

Peça a peça, amb pilars fermes i on tots posem la nostra pedra, només així serà segur i al gust de tots els afectats. Només així serà Gran, però d'una manera molt més "millennial", no segons el nombre de colònies, terres o diners sinó per la qualitat de vida dels individus implicats.

D'aquesta manera passem a la segona part del títol. Lliure? El dia que no haguem de preocupar-nos per que el govern empresoni qui no pensi com ell, el dia que les forces policials no s'imposin a la voluntat d'un poble, el dia que la premsa actuï independentment de cap posició política... Aquell dia sabrem que per fi som lliures de fer i pensar el que vulguem, en un país amollat a nosaltres i les nostres prioritats del segle XXI.